

Sygn. akt VIII Ka 955/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Marek Wasiluk

Sędziowie SSO Wiesław Oksiuta – spr.

SSO Krzysztof Kamiński

Protokolant Agnieszka Malewska

przy udziale Prokuratora Ewy Minor Olszewskiej

po rozpoznaniu w dniach 4 marca 2014 roku, 29 kwietnia 2014 roku

sprawy K. S.

oskarżonego o czyny z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 16 października 2013 roku sygn. akt XV K 1581/12

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

K. S. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 14 grudnia 2009r. w B.działając wspólnie i w porozumieniu z D. N.w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził R. P.do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 170 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru wywiązania się z transakcji kupna – sprzedaży kurtki w ten sposób, że posługując się kontem użytkownika o Nicku (...)za pomocą internetowego portalu aukcyjnego (...)wstawili do sprzedaży kurtkę za którą pobrali pieniądze w kwocie 170 zł wpłaconą na wskazane konto bankowe, nie mając zamiaru wywiązania się z zawartej umowy czym działali na szkodę R. P., tj. o czyn z art. 286§1 k.k.

II. w dniu 11 grudnia 2009r. w J.działając wspólnie i w porozumieniu z D. N.w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził W. G.do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 345 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru wywiązania się z transakcji kupna – sprzedaży kurtki w ten sposób, że posługując się kontem użytkownika o Nicku (...)za pomocą internetowego portalu aukcyjnego (...)wstawili do sprzedaży kurtki za którą pobrali pieniądze w kwocie 345 zł wpłaconą na wskazane konto bankowe, nie mając zamiaru wywiązania się z zawartej umowy czym działali na szkodę W. G., tj. o czyn z art. 286§1 k.k.

III. w dniu 10 grudnia 2009r. w K.działając wspólnie i w porozumieniu z D. N.w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzili G. C.do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 180 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co

do zamiaru wywiązania się z transakcji kupna - sprzedaży kurtki w ten sposób, że posługując się kontem użytkownika o Nicku (...)za pomocą internetowego portalu aukcyjnego (...)wstawili do sprzedaży kurtkę za którą pobrali pieniądze w kwocie 180 zł wpłaconą na wskazane konto bankowe, nie mając zamiaru wywiązania się z zawartej umowy czym działali na szkodę G. C., tj. o czyn z art. 286§1 k.k.

IV. w dniu 11 grudnia 2009r. w K.działając wspólnie i w porozumieniu z D. N.w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził M. M.do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 140 zł. poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru wywiązania się z transakcji kupna – sprzedaży kurtki w ten sposób, że posługując się kontem użytkownika o Nicku (...)za pomocą internetowego portalu aukcyjnego (...)wstawili do sprzedaży kurtkę za którą pobrali pieniądze w kwocie 140 zł wpłaconą na wskazane konto bankowe, nie mając zamiaru wywiązania się z zawartej umowy czym działali na szkodę M. M., tj. o czyn z art. 286§1 k.k.

V. w dniu 16 grudnia 2009r. w O.działając wspólnie i w porozumieniu z D. N.w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził D. S.do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 140 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru wywiązania się z transakcji kupna - sprzedaży kurtki w ten sposób, że posługując się kontem użytkownika o Nicku (...)za pomocą internetowego portalu aukcyjnego (...)wstawili do sprzedaży kurtkę za którą pobrali pieniądze w kwocie 140 zł wpłaconą na wskazane konto bankowe, nie mając zamiaru wywiązania się z zawartej umowy czym działali na szkodę D. S., tj. o czyn z art. 286§1 k.k.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 16 października 2013 r. w sprawie o sygn. akt XV K 1581/12 oskarżonego K. S. uniewinnił od popełnienia zarzuconych mu czynów. Koszami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Powyższy wyrok, na zasadzie art. 425§1 i 2 k.p.k., art. 444 k.p.k., 447§1 k.p.k. zaskarżył w całości na niekorzyść oskarżonego K. S. prokurator i w oparciu o art. 427§1 i 2 k.p.k., art. 438 pkt 2 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 366§1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i nieuwzględnieniu wszystkich okoliczności, które przemawiały na niekorzyść oskarżonego, a w szczególności dowodu z zeznań pokrzywdzonych, dowodu z zeznań D. N., informacji z (...) Banku S.A. i (...) S.A., które uznano za niewystarczające do przypisania oskarżonemu zarzuczanych mu czynów, a w szczególności brak wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy, polegającego na nieprzeprowadzeniu z urzędu dowodu z akt sprawy II K 1271/10 Sądu Rejonowego w Malborku w sprawie przeciwko D. N. i K. S., skutkiem czego błędnie zastosowano art. 5§2 k.p.k. przyjmując, iż w sprawie niniejszej występują nie dające się usunąć wątpliwości i rozstrzygnięto je na korzyść oskarżonego uniewinniając go od popełnienia zarzuczanych czynów, podczas gdy kompletna, wszechstronna i zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego analiza całości zebranych dowodów wskazuje, iż takowe wątpliwości nie zachodzą, a oskarżony dopuścił się zarzuczanych mu czynów

Działając na podstawie art. 437§1 i 2 k.p.k. i art. 454§1 k.p.k. wniósł o:

- przeprowadzenie w trybie art. 452§2 k.p.k. dowodu uzupełniającego z akt sprawy II K 1271/10 Sądu Rejonowego w Malborku w sprawie przeciwko D. N. i K. S., poprzez zapoznanie się z ich treścią, na okoliczności popełnionego czynu i podjętych przez oskarżonego czynności jakich miał się dopuścić wspólnie z D. N.,

- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest oczywiście bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Należy w pełni zgodzić się z Sądem I instancji, iż zgromadzone w sprawie dowody – oceniane przez pryzmat art. 5§2 k.p.k. – nie dają wystarczających podstaw do uznania oskarżonego K. S. za winnego popełnienia zarzuczanych mu czynów.

Podkreślić należy, że z uwagi na przewidziane w treści art. 5§1 k.p.k. domniemanie niewinności, wyrok uniewinniający zapada nie tylko wówczas, gdy udowodniono, że oskarżony jest niewinny, ale także – i przede wszystkim – wtedy, gdy nie udowodniono, że jest on winny zarzucanego czynu. Treść §2 w/w przepisu formułujący zasadę in dubio pro reo przewiduje, że nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Z sytuacją taką mamy do czynienia wówczas, gdy pomimo przeprowadzenia wszystkich dostępnych dowodów nie da się ustalić w sposób jednoznaczny stanu faktycznego. Wówczas wybiera się wersję, która dla oskarżonego jest najkorzystniejsza, choć nie wyklucza to tego, że mogło być inaczej, ale nie zdołano tego ustalić w sposób stanowczy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2008 roku w sprawie o sygn. akt V K.K. 267/08, LEX nr 485030).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że nie ma racji apelujący twierdząc jakoby zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na jednoznaczne przyjęcie, że K. S. wspólnie i w porozumieniu w dniach 14 grudnia 2009 roku, 11 grudnia 2009 roku, 10 grudnia 2009 roku, 11 grudnia 2009 roku, 16 grudnia 2009 roku dopuścił się czynów polegających na doprowadzeniu pokrzywdzonych (odpowiednio R. P., W. G., G. C., M. M. i D. S.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z transakcji kupna – sprzedaży kurtek (wystawienia do sprzedaży i poboru pieniędzy bez zamiaru wywiązania się z umowy).

Przy tym powyższego wniosku – wbrew zapatrywaniom apelującego – nie zmieniła analiza akt Sądu Rejonowego w Malborku w sprawie o sygn. II K 1271/10 przeprowadzona przez Sąd Odwoławczy. Nie znalazły się w niej bowiem dowody istotne z punktu widzenia rozpoznawanej sprawy, które jednoznacznie wskazywałyby udział K. S. w zarzucanych mu czynach, a zwłaszcza dotąd w niej nieprzeprowadzone. Sam zaś powoływany przez apelującego fakt skazania D. N. i K. S. w tej sprawie za inny czyn z art. 286§1 k.k. na szkodę J. S. (notabene odpis wyroku w niej zapadłego znalazł się w aktach przedmiotowej sprawy k. 287) nie może prowadzić do wniosku o wadliwej ocenie dowodów poczynionych przez Sąd I instancji, która stała się podstawą przedmiotowego rozstrzygnięcia. Wszakże Sąd karny, co do zasady, nie jest związany orzeczeniem sądu karnego zapadłym w innej sprawie (art. 8 k.p.k.), a także ustaleniami faktycznymi z innej sprawy oraz oceną przeprowadzonych w niej dowodów.

Odnosząc się wprost do argumentacji apelującego podkreślić należy, że jedynym dowodem zgromadzonym w sprawie i wskazującym na fakt udziału (a właściwie wyłącznego sprawstwa) K. S. w procederze polegającym na wystawianiu na portalu (...)(...)kurtek bez zamiaru wywiązania się z umowy są zeznania D. N.. Zgodzić się jednak należy z Sądem Rejonowym, że zeznania te nie tylko nie znajdują potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, ale brakuje im również wewnętrznej spójności i logiki.

Przede wszystkim jakkolwiek D. N. wskazywała, że dla K. S. oprócz perfum wystawiała także kurtki (ona wystawiała towar, ona przekazywała pieniądze na jego konto, on miał go wysłać), to w żadnym z tytułów wpłat nie pojawiło się wskazanie, że przelew dotyczy „kurtek” (w tytule D. N. wpisywała za to „perfumy”. Świadek nie potrafiła wyjaśnić dlaczego nie wskazywała w tytułach, że chodziło o kurtki. Jednocześnie wskazała, że to był jej pomysł, żeby inaczej oznaczać ubrania (k. 362 – 362v). S. wiedział o tym za co jest przelew, po tym jaka była kwota.

W treści swoich wyjaśnień oskarżony zaprzeczył powyższemu. Wskazał, że nigdy nie oferował do sprzedaży kurtek, a jedynie perfumy.

Analiza nie tylko tytułów (zawierających także nazwy własne perfum), ale również wysokości kwot przelewów pomiędzy rachunkami prowadzonymi dla D. N. i K. S. nie pozwoliła na stwierdzenie, że dotyczyły one należności za kurtki wpłacone przez pokrzywdzonych. Ich suma z grudnia 2009 roku (poza pierwszymi trzema wpłatami z 01., 02 i 08.12.2009 r. dokonanymi zanim pierwszy z pokrzywdzonych zapłacił za kurtkę, co miało miejsce w dniu 10.12.2009 r.) nie daje bowiem kwoty wpłaconej przez pokrzywdzonych za kurtki (także po odjęciu prowizji 10 – 15 zł., którą według zeznań D. N. miałyby zatrzymać dla siebie).

Słuszna jest konstatacja Sądu Rejonowego, że skoro suma wpłaconych na rachunek D. N. przez pokrzywdzonych kwot do 11.12.2009 roku wynosiła 665 złotych (345 zł. 180 zł. i 140 zł.), a przelew z dnia 11.12.2009 roku (zatytułowany

„perfumy dla D.”) na rachunek K. S. wynosił 725 zł., w istocie D. N. zamiast zarobić, poniosłaby stratę. Jak wskazał Sąd I instancji musiałyby „dolożyć do interesu”.

Nielogicznym jest również fakt, że to D. N. – jak twierdziła – sama wyszukiwała zdjęcia ubrań i umieszczała na portalu. Przecież fizycznie miały one znajdować się u oskarżonego, a nie u D. N.. Skoro kurtki miały znajdować się u K. S., tylko on mógł wiedzieć jak wyglądały (D. N. nie wskazywała w swoich zeznaniach aby oskarżony przysyłał jej np. zdjęcia posiadanego towaru).

Powyższe jest znamienne zwłaszcza z punktu widzenia zeznań innych osób, które współpracowały z K. S. w zakresie sprzedaży perfum.

I tak m.in. F. J. wskazał, że oskarżony przysyłał mu zdjęcia, opisy przedmiotów, a on je umieszczał na (...). Były to perfumy, wody toaletowe (k. 393v). Jak zeznała J. D. to K. S. przysyłał jej jakie wody ma do sprzedaży. Na tej podstawie zamieszczała na (...) opis produktu oraz cenę do sprzedaży w drodze aukcji (k. 454). Świadek M. O. wskazał również, że oprócz perfum oskarżony nie chciał aby wystawiał coś więcej. Na aukcji wystawiał opis i zdjęcie przedmiotu, który dostał od K. S.. Jeśli ktoś zadawał pytanie, to pytał K. co ma odpisać (k. 395v).

Jakkolwiek zatem w kwestii sprzedaży perfum, które zbywał oskarżony on także dostarczał zdjęć, udzielał informacji (odpowiadał na pytania kupujących) co do tego towaru, to w zakresie sprzedaży kurtek było to udziałem D. N.. Nadto wskazywała ona przyczyny wyprzedzają tej odzieży ściśle związane ze swoją osobą. Jak zeznała pokrzywdzona M. M., kiedy zapytała D. N. (przedstawiającą się jako M. S.) dlaczego kurtki są w tak niskiej cenie (ok. 130 zł. plus koszt przesyłki) otrzymała odpowiedź, że zamykają z mężem sklep z odzieżą i wyjeżdżają za granicę. Kiedy następnego dnia weszła na portal okazało się, że cena kurtek wynosi już 180 złotych, wówczas na zadane pytanie także D. N. odpisała jej, że może kupić tańszą wersję (k. 240).

Nadto żadna z innych osób współpracujących z oskarżonym w zakresie sprzedaży perfum w zasadzie nie miała zastrzeżeń do tej współpracy. Natomiast z zeznań D. N. wynika, że takie zastrzeżenia miała. Stwierdziła, że stosunek komentarzy negatywnych był większy. Nie potrafiła jednak wyjaśnić dlaczego nie zrezygnowała wówczas ze współpracy z K. S., a zdecydowała się nie tylko na dalszą współpracę, ale również na jej rozszerzenie.

Istotne wątpliwości budzi również fakt posługiwania się przez D. N. fikcyjnymi danymi M. S. i nickiem (...) oraz adresami, z których jeden należał do oskarżonego. Powyższe wskazuje raczej na to, że to D. N. dążyła do utrudnienia ustalenia swoich danych kierując podejrzenie na K. S..

Podobne wątpliwości budzi również okoliczność pokrzywdzenia R. P. – kuzyna K. S.. Zgodzić się należy z Sądem Rejonowym, że gdyby rzeczywiście K. S. zajmował się zarzuconym mu przestępczym procederem logicznym jest, że wycofałby się z tej jednej transakcji i zwróciłby R. P. uiszczoną przez niego kwotę.

Jakkolwiek więc niezaprzeczalnym jest, że K. S. i D. N. współpracowali ze sobą w zakresie internetowej sprzedaży perfum, to niespójne twierdzenia, że D. N. pośredniczyła również w wystawianiu na portalu internetowym kurtek, które po dokonaniu wpłaty miał wysyłać pokrzywdzonym oskarżony K. S. nie mogą stanowić wyłącznego dowodu, na którym można byłoby oprzeć przekonanie o współsprawstwie K. S. w popełnieniu zarzuconych mu czynów.

Wbrew stanowisku apelującego przekonania o sprawstwie oskarżonego nie sposób było również oprzeć jedynie na postawie procesowej samego K. S., w tym przyjętej podczas pierwszych wyjaśnień. Fakt, że zaprzeczył, że na jego koncie bankowym są wpływy od D. N., ale też – co istotne – innych osób może co najwyżej świadczyć o tym, że oskarżony nie chciał ujawniać prowadzonej działalności internetowej (miał zatarg z administratorem portalu (...), sąd sprzedawał perfumy poprzez pośredników).

Reasumując, przypisanie sprawstwa w zakresie zarzuconych K. S. czynów wymagało jednoznacznego wykazania konkretnych zachowań korespondujących z opisem czynów, poprzez które zrealizowane zostały przedmiotowo –

podmiotowe znamiona przestępstw z art. 286§1 k.k. Takich – także w ocenie Sądu Okręgowego – nie sposób było się doszukać w zgromadzonym materiale dowodowym.

Dlatego też, nie podzielając stanowiska apelującego, orzeczono, jak w pkt I sentencji niniejszego wyroku.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy art. 636§1 k.p.k.